

Un nou defensor de la burocràcia

Diverses vegades hem dit que el regionalisme català era un Partit que de català només en tenia que el nom, perquè en quant veu que la consecució de la llibertat política de Catalunya ha d'anar acompanyada d'una mínima del privilegi de les forces que al dit Partit són adscrites, de seguida l'obstrucció neix i tota la seva obra és encaminada a procurar retardar la solució del nostre problema.

Tots recordem la campanya realitzada en els primers temps de la República pels homes de la Lliga Regionalista, deixant entendre la possibilitat de votar contra l'Estatut o d'abstenir-se de prendre part en el referèndum.

Tots coneixem l'actuació en sentit derrotista, per tal d'estendre entre la massa una sensació de desil·lusió davant l'autoritat republicana com a fruit d'un desprestigi i, per a ells, tractat de fomentar, dels homes que la representen.

L'ur temptativa de desprestigi no es deturava solament a Catalunya. Anava fins al Govern de la República, contra les Corts Constituents elegides pel poble. Anava contra Alcalá Zamora, aquell home precler que ha demostrat per Catalunya una simpatia i una lleialtat que mai no li sabrem agrair prou. Era des de l'òrgan de la Lliga des d'on es pretenia ridiculitzar "Don Niceto", perquè "Don Niceto" era amic de l'Esquerra Republicana de Catalunya i de Francesc Macià, i a la Lliga li desplaçava que aquell Partit i aquell home íntegrament poguessin aconseguir res de profit de Catalunya, perquè a més a més que això havia de representar una baixa del seu paper, el Govern de Catalunya a mans de l'Esquerra havia de comportar un règim de justícia social que no seria grat als elements que segueixen Cambó i els seus segons com si fos un oracle.

Per a ells fora de Cambó, de Duran i Ventosa i dels savis de la Lliga, ni a Catalunya ni a Espanya hi ha res de bo. Mentre des d'aquí es tractava de desprestigiar els elements que governen a Catalunya, Josep Pla, des de Madrid, abocava el seu fel d'home que s'ha equivocant i que se sent rotundament fracassat, damunt els homes que a les Corts Constituents representen el país i estan elaborant la Constitució i les lleis amb les quals ha de regir-se.

Ara els calia cercar un altre blanc. I aquest nou blanc ha estat Manuel Azaña. "La Veu de Catalunya" tracta despectivament Manuel Azaña, precisament perquè és un home de Govern i perquè li fa por que consolidi la República i allunyi la possibilitat que torni a governar els amics del rei. És el despit el que mou aquesta mena d'elements. Si Manuel Azaña fos un home sense trets, i la Lliga veies que no faria res de bo i que només duraria quatre dies, "La Veu de Catalunya" no s'hi amoninaria a combatre'l. Ara el combat perquè se sent acordada.

Però el curiós del cas no és pas que "La Veu de Catalunya" combat Azaña, per la seva posició davant del problema religiós, que ha assenyalat directrius tan concretes al Parlament. Això adhuc ho comprendriem, perquè la Lliga no podria pas viure sense banquers, capellans i militars disposats a entabanar-la i després deixar-la plantada, com feu Primo de Rivera.

"La Veu de Catalunya" combat Azaña perquè diu que "ha desorganitzat l'Administració". No en volem saber d'altra. Si una cosa tot-hom creu que havia de fer-se urgentment era fer rendir a la burocràcia tot el treball pel qual se la paga. Azaña ha assenyalat el camí, com Passenyà i el seguí fins a la fita final amb l'exèrcit. I aleshores surt "La Veu de Catalunya" a dir-li que desorganitza l'Administració. Ja s'ha dit diverses vegades que l'òrgan de la Lliga era com una mena d'"ABC" de Catalunya. Ara acaba de confirmar-se la dita. D'ara endavant tots els funcionaris de l'Estat s'hi subscriuran i el diari del senyor Duran serà l'ur lectura preclereta tot fumant cigarretes mentre esperen l'hora de plegar.

"La Veu de Catalunya", nou defensor de la burocràcia. Més encara: defensor del règim actual de la burocràcia espanyola!

Felicitem els funcionaris de l'Estat que s'han alçat irats contra el projecte de Manuel Azaña per a fer-los treballar una mica més del que treballen, pel nou defensor que els ha sortit, però no creiem que aquest ajut els sigui de gaire eficàcia. Entre els diversos sectors polítics catalans que naveguen pels llims, hi ha sense dubte la Lliga Regionalista, el líder de la qual, amb la seva gran clariïdència, negava l'existència de republicans la vigília mateix d'ésser proclamada la República. És un símptoma.

Però el curiós del cas no és pas que "La Veu de Catalunya" combat Azaña, precisament perquè és un home de Govern i perquè li fa por que consolidi la República i allunyi la possibilitat que torni a governar els amics del rei. És el despit el que mou aquesta mena d'elements. Si Manuel Azaña fos un home sense trets, i la Lliga veies que no faria res de bo i que només duraria quatre dies, "La Veu de Catalunya" no s'hi amoninaria a combatre'l. Ara el combat perquè se sent acordada.

Però el curiós del cas no és pas que "La Veu de Catalunya" combat Azaña, precisament perquè és un home de Govern i perquè li fa por que consolidi la República i allunyi la possibilitat que torni a governar els amics del rei. És el despit el que mou aquesta mena d'elements. Si Manuel Azaña fos un home sense trets, i la Lliga veies que no faria res de bo i que només duraria quatre dies, "La Veu de Catalunya" no s'hi amoninaria a combatre'l. Ara el combat perquè se sent acordada.

Però el curiós del cas no és pas que "La Veu de Catalunya" combat Azaña, precisament perquè és un home de Govern i perquè li fa por que consolidi la República i allunyi la possibilitat que torni a governar els amics del rei. És el despit el que mou aquesta mena d'elements. Si Manuel Azaña fos un home sense trets, i la Lliga veies que no faria res de bo i que només duraria quatre dies, "La Veu de Catalunya" no s'hi amoninaria a combatre'l. Ara el combat perquè se sent acordada.

Però el curiós del cas no és pas que "La Veu de Catalunya" combat Azaña, precisament perquè és un home de Govern i perquè li fa por que consolidi la República i allunyi la possibilitat que torni a governar els amics del rei. És el despit el que mou aquesta mena d'elements. Si Manuel Azaña fos un home sense trets, i la Lliga veies que no faria res de bo i que només duraria quatre dies, "La Veu de Catalunya" no s'hi amoninaria a combatre'l. Ara el combat perquè se sent acordada.

Però el curiós del cas no és pas que "La Veu de Catalunya" combat Azaña, precisament perquè és un home de Govern i perquè li fa por que consolidi la República i allunyi la possibilitat que torni a governar els amics del rei. És el despit el que mou aquesta mena d'elements. Si Manuel Azaña fos un home sense trets, i la Lliga veies que no faria res de bo i que només duraria quatre dies, "La Veu de Catalunya" no s'hi amoninaria a combatre'l. Ara el combat perquè se sent acordada.

Però el curiós del cas no és pas que "La Veu de Catalunya" combat Azaña, precisament perquè és un home de Govern i perquè li fa por que consolidi la República i allunyi la possibilitat que torni a governar els amics del rei. És el despit el que mou aquesta mena d'elements. Si Manuel Azaña fos un home sense trets, i la Lliga veies que no faria res de bo i que només duraria quatre dies, "La Veu de Catalunya" no s'hi amoninaria a combatre'l. Ara el combat perquè se sent acordada.

Missió dels Ateneus obrers en la futura expansió cultural a Catalunya

Parlament del doctor Jaume Aguadé a l'Ateneu Polytechnicum

Amics: Ho farem així, planerament, asseguts tots, perquè no vull que tingui aquesta conferència meua cap altre solemne ni caràcter de gran oratòria, de la qual n'estic completament desproveït i que si bé l'admiro i en molts casos és, sinó necessària, plaent, avui, en les coses que vaig a dir-vos, potser faria més nosa que servir.

Jo conec sobradament aquesta casa, he estat un dels seus primers socis, he vingut moltes vegades a aquestes aules a donar-hi conferències,estic sobradament presentat a tots vosaltres, perquè tots coneixeu prou bé la meua història, els meus actes i el meu pensament.

Valg ara, en aquest moment, a continuar aquella conferència que vaig donar a l'Ateneu Enciclopèdic Popular, farà cosa de tres o quatre setmanes. Vull insistir, sobretot, en les funcions que corresponen als Ateneus Populars a l'Estat descurada i fundant biblioteques populars. Quan més tard l'Estat va cuidar-se d'aquestes funcions que complia mitjançant els mestres d'estudi, els Ateneus Obrers abandonaren poc a poc les seves obres per manca de finalitat; alguns, no obstant, no les abandonaren del tot, i hi ha encara Ateneus on existeixen, com, si mal no recordo, el Centre de Lectura de Reus.

Després vingué una nova funció que podríem dir-ne d'Universitat popular, donant a l'obrer una cultura més elevada i més completa per tal d'alcècar el seu nivell cultural. Però ara, tal com en les coses, de la manera que s'articula la qüestió de l'ensenyament, aquesta funció la complirà l'Estat Català per mitjà de la Universitat Popular, de manera que cal tenir esperança de que la Universitat obrirà les seves portes per a fer el que fins avui feien els Ateneus Populars. Això faria que els Ateneus establissin com una mena de competència amb la Universitat, en la qual ells, per forja, es trobarien en inferioritat; per tal, cal pensar en una evolució dels Ateneus, una evolució vers una altra modalitat, vers una altra finalitat i aquesta és la que jo assenyalava a l'Ateneu Enciclopèdic Popular en la meua conferència de l'altre dia i que ara vaig a profunditzar pel valor que té, i és, l'obtenir l'educació de l'obrer, no per a dar-li una educació de l'home de cultura mitjana, sinó preparant-lo com un obrer amb una cultura per a un obrer. Velam si m'enteneu.

Hi ha en les idees del partit socialista tota una civilització anterior, una civilització burgesa i una civilització obrera. Heu sentit parlar segurament moltes vegades d'una ciència burgesa i una ciència obrera, d'una sociologia burgesa i una sociologia obrera. Això, però, és un malentès: de civilització només n'hi ha una. No obstant això, en la pràctica no resulta tal malentès, en la pràctica és una cosa real i positiva perquè en dir ciència obrera, ciència burgesa, sociologia obrera, sociologia burgesa,

no volem dir que hi ha una interpretació obrera i una interpretació burgesa. Això és una cosa de gran importància social perquè significa que cada estament, que cada doctrina crea un mot d'acord amb la seva modalitat, d'acord amb el seu pensament. La mentalitat del vencedor crea tota una altra cosa, ben diferent per cert, del que crea la mentalitat del vençut, igualment com ja ho féu el cristianisme quan parlava d'una ciència pagana i una ciència cristiana, una filosofia pagana i una filosofia cristiana. Això vol dir que cada pensament que irromp dintre la vida social, significa una nova modalitat de civilització, i avui, totes les senyals són que la civilització que ve ha d'ésser essencialment, francament obrera.

Aquesta és una de les missions que vosaltres, els Ateneus Populars, heu de fer. Donar aquest sentit i aquesta interpretació a les especulacions intel·lectuals que fins ara han estat en mans d'una classe diferent de la vostra i que les han interpretat i usat d'una manera diferent de com les hauríeu interpretat vosaltres, els obrers.

No queda acabada aquí, però, la importància del tema. La importància d'aquest no està solament en la fallida de les civilitzacions passades sinó que la importància està en la missió dels vostres Ateneus, que és educar l'obrer per a la direcció del món. Cal que els obrers vagin pensant que la direcció del món passarà a les seves mans, i cal que vagin pensant que en passar a les seves mans, en la estructuració que li donin no facin fallida com les civilitzacions anteriors a ells, és a dir, que el traspass d'un règim a l'altre no es trobi la vida dels pobles sense solució de continuïtat.

Hi ha un fet important per a nosaltres que determina tota l'època en què vivim: és la revolució russa, que representa, dintre del món, gairebé d'una manera exacta, el que representà la revolució francesa de final del segle divuit.

La revolució francesa quedà reclosa dintre el poble francès, ell sabé sacrificar-se pels altres, passà el terror de la fam i de les guerres, i tot ho superà amb el seu pensament i el seu ideal, i donà al món tota una nova estructuració social i política. Igualment passa amb la revolució russa. També, com els convencionalistes francesos, ells van superant-se lentament, però no és aquesta universalitat orgànica el que els dona força, sinó que és la cooperació, producte d'aquesta nova doctrina que envaeix tot el món. Quan els homes de la revolució francesa, que anaven descalços pels carrers de París, posaven al servei de la revolució tres mesos de fam, eren uns herois que no tenien pas compte de l'alta missió que tenien en el món, però aquests tres mesos de fam salvaren el món de la degradació i li donaren tota una altra norma de vida i crearen totes aquelles coses tan enormes que fan la vida del segle dinou.

Rússia ha fet exactament el mateix que els convencionalistes francesos: si bé seguint un moviment nacional, té una modalitat pròpia, una estructuració pròpia, no còpia el règim de cap poble perquè fracassaria. L'obra dels convencionalistes francesos s'escampà per tot el món, per tota la terra, i no obstant, cap poble no féu altra vegada una tragèdia tan grossa com fou la revolució de França, cap no copià les seves normes. S'apoderaren de la seva idealitat, però no dels seus procediments. Copiar exactament les coses és voler fer fracassar la revolució del poble que les còpia. No és la mateixa la estructuració ni la mentalitat del ciutadà rus que la del ciutadà alemany, que la d'un espanyol, que la d'un francès, és completament diferent. L'ideari és el mateix, però el procediment és tota una altra cosa.

Per això el que s'ha de fer en aquests Ateneus Populars, és estructurar la nostra revolució obrera, donant-li una mentalitat per a fer aquesta revolució i, sobretot, donant-li tècnics per a dur-la a terme. Cal que l'obrer sàpiga aviat què és el que ha de pensar, cal que sàpiga com ha d'actuar per a fer valer el seu pensament, perquè el pensament d'una revolució no és solament l'acte polític d'enderrocar

Declaracions del senyor Macià

Ahir el senyor President baixà del seu despatx particular per a rebre els periodistes. En demanar-li aquests, què hi havia de cert en la importància que algun diari de Madrid dona a la visita que feu abans d'ahir a la Generalitat el professor rus, senyor Nicolau Mayorski, el senyor President digué que, efectivament, havia estat visitat per l'esmentat senyor al qual no li fou possible de rebre. Si aquesta visita hagués tingut el caràcter que sembla voler atribuir-li algun diari és evident — digué el senyor Macià — que el senyor Mayorski no hauria marxat sense haver-me vist. El senyor Mayorski em va ésser presentat a Madrid recentment i no té res de particular, per tant, que en el seu pas per Barcelona vingui a saludar-me. No havent-lo pogut rebre jo, faig portar un ram de flors a la seva senyora per tal de correspondre a la visita. La imaginació de la gent és molt feconda, i és per això que s'han volgut donar referències fantàstiques d'aquesta visita, però adhuc en el cas que el senyor Mayorski em portés salutacions d'algun membre del govern rus al qual hagués conegut en el viatge que vaig fer a Moscou l'any 1928, no tindria això res de particular.

Un periodista preguntà al senyor Macià si era veritat que pròximament hi hauria canvis en els alts càrrecs polítics de Barcelona.

Per ara, contestà, no hi ha res d'això. Si fos necessari o convenís al partit, no cal dir que es farien, però per ara, repetixo, no hi ha res d'això.

Després digué el senyor President que avui, dijous, surt cap a Figueres, on passarà tot el dia, quedant-s'hi, abans de dormir, no tornant a Barcelona, fins divendres al matí. Desitjava fa temps fer aquest viatge perquè al mateix temps d'assistir a un acte polític que s'ha de celebrar, i a la inauguració d'una exposició de crisants, podrà portar una corona a la tomba del meu company Martí Vilanova.

Podria ésser que el dijous anés a visitar algun poble proper de Figueres, i de retorn a Barcelona, conversaria amb els senyors que formen la Sub-Comissió del Terrorisme que són, actualment, a Barcelona.

Un periodista li preguntà si, efectivament, declararia davant de l'esmentada Comissió i el senyor Macià contestà que ja havia tingut una llarga conversació amb els senyors que la formen amb ocasió del seu viatge a Sitges, on els contactà algunes coses que sabia relacionades amb el terrorisme, sobretot respecte l'assassinat de Salvador Seguí.

En acomodar-se dels periodistes el senyor Macià els digué que se'n anava a dinar amb uns amics seus d'Amèrica.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

L'esdevenidor de Catalunya i la qüestió social

Conferència de Josep Dencàs al Casal d'Esquerra Republicana del districte cinquè

Ahir a les deu de la vetlla el nostre amic Dr. Josep Dencàs donà la seva anunciada conferència sobre "L'esdevenidor de Catalunya i la qüestió social". Molt abans de començar l'acte el local del carrer d'Aribau estava ja ple d'una nombrosa concurrència, atreta pel prestigi del conferenciant i l'interès palpant del tema.

En Pere Pascual, president de l'entitat, féu la presentació del conferenciant assenyalant les qualitats polítiques i la seva tasca organitzadora.

Amics, digué el Dr. Dencàs, Catalunya fa molts anys que ve lluitant per a conquerir la seva llibertat. I no pas únicament per raons històriques sinó, abans de tot, per un fet esplendorós de voluntat col·lectiva. Recentment, i al voltant de la figura audaç de don Francesc Macià, es produí a casa nostra un desvetllament fervorós de la nostra espiritualitat endormiscada. Aquest desvetllament ens va portar al triomf, a la proclamació de la República Catalana, i com a solució transaccional a l'actual Govern de la Generalitat. Però en crear-se aquest organisme hom digué que Catalunya es donaria el seu Estatut, que hauria d'ésser redrestat pel poble i plebiscitat pels nostres Ajuntaments.

L'Estatut, com tots sabeu, no és més que una enumeració de funcions. L'Estatut, doncs, no prejutja res. En ell no es diu pas en quina forma hem de desenvolupar aquelles facultats que reclamem. Això és una cosa a resoldre per les futures Constituents catalanes.

Ens trobem, crec jo, en un moment de capacitat dels partits. Cal que aquests vagin fixant la seva orientació davant de cadascuna d'aquestes futures lleis orgàniques.

En el problema de la legislació obrera no hi ha en el fons cap diferència entre les legislacions dels diferents països. No és lògic, doncs, el voler establir una legislació obrera de caràcter exclusiu per a Catalunya. Hem de mirar amb ulls liberals les solucions que els altres pobles han donat a aquestes qüestions adaptant-les naturalment a la nostra espiritualitat i a les nostres característiques.

La situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

Alshores s'establiren les ciutats que eren un lloc on hom gaudia

de la situació social de Catalunya el segle XII cau encara de ple dins l'època dels servents de la gleba dels remenses. Malgrat el florentment del cristianisme l'home vivia subjecte encara a l'esclavitud de Jesucrist. Els monarques catalans d'aquella època, foren els que lligaren la bandera de la democràcia i la redempció. Això ho feren per a llurar-se de l'amenaça dels senyors feudals.

La Sub-Comissió del Terrorisme

L'ARXIU LASARTE

Ahir declarà entre altres persones el col·laborador de L'OPINIÓ, Pere Foix (Delaville) el qual amplia les seves declaracions lliurant a cadascun dels components de la sub-Comissió del Terrorisme un exemplar del llibre "L'arxiu Lasarte" que està a punt de sortir. Es aquest llibre interessantíssim on es reproduïxen diverses fitxes d'aquell arxiu i documents que proven la culpabilitat de molts autoritats de l'època del pistolisme.

MANIFESTACIONS DEL SENYOR ABEYTUA

A quarts de nou del vespre, el senyor Abeytua rebé els periodistes i els comunicà, com de costum, les impressions de la sub-Comissió i els treballs portats a cap durant el dia.

Digué el senyor Abeytua que al matí havien anat a la Presó Model on havien pres declaració a Agustí Alvarado, Carles Baldrich i Tarragó, tots ells complicats en l'assassinat de Lairet i d'altres.

Ens comunicà el senyor Abeytua que Baldrich que és ja molt vell està completament cec i que o és boig o bé el fa. Extrem que no hem pogut comprovar — digué —, per no tenir cap certificat facultatiu. Les declaracions dels esmentats pistolers, no foren pas de la seva actuació personal, el nostre intent era establir relació entre algunes dades que tenim i les que ells ens poguessin comunicar.

El jutge senyor Aragonès hi era present i parlà també una llarga estona amb els senyors Abeytua, Guerra del Rio i Menéndez.

Seguí dient el senyor Abeytua que a la tarda havien declarat el cap de la Guàrdia civil retirat senyor Patrici Elizagaray que havia aportat dades interessantíssimes que ens han acabat de convèncer de què si efectivament hi havia alguns fets en què hi havien pres part individus de la Guàrdia Civil, fou amb la desautorització del Cos.

També declarà el manaculo senyor Vidiella Simó, Manuel Madrenas, Juli Martínez Gimeno, ex-magistrat de l'Audiència.

La declaració més important fou la de Cervelló que es presenta espontàniament i donà dades molt precises sobre fets concrets.

Preguntat pels periodistes digué que no havien canviat les impressions dels dies anteriors referent als orígens i el procedir dels pistolers professionals.

Seguí manifestant que havien estat citats molts patrons puix que espontàniament no se'n havia presentat cap i la sub-Comissió té interès en obtenir detalls de tot-hom. No fos cas que, quan nosaltres fossim fora diguessin que no havien pogut aportar les seves dades.

Digué que havia estat citat el famós capità Lasarte el qual havia tramés una certificació del metge que diu que està malalt si bé no de gravetat, però que no pot deixar el llit. Ja que ell no pot venir, hi anirem nosaltres.

El capità Lasarte des de pocs dies després de proclamar-se la República està amb guàrdia de vista al seu domicili.

Va fer algunes al·lusions a les respostes de "El Correo Catalán" a les seves anteriors manifestacions que digué que no vol contestar perquè no té cap interès en mantenir una polèmica, especialment perquè l'esmentat diari contesta coses que no digué i en canvi passa per alt algunes afirmacions rotundes que féu.

Digué com dada curiosa en acomodar-se dels Informadors, que hom havia pogut comprovar admirablement que abans de cometre un assassinat era cercat el pistolier que ho fes a un preu més reduït, a tal punt arribava el cinisme dels que pagaven i els que cobraven una quantitat per la vida d'un home.

Presidència de la República, i amb aquest objecte el visitaren precisament els ministres com representants dels grups parlamentaris més nombrosos a la Cambra, com són els socialistes, radical-socialistes, catalans i radicals.

Seguí a la pàgina 4

En aquesta República no s'hi pot viure. Ja comença a fracassar els atacs!